

AVE
MARIA

SLOVENSKI
nabožni list
za jugoslovanske
izseljenike
v
Ameriki

Izhaja začetkom vsakega
meseca.

Izdaja
AVE MARIA PUBL. CO.
21 NASSAU AVENUE
Brooklyn, N. Y.

Naslov za dopise in naročnino je
"AVE MARIA"
21 NASSAU AVENUE
BROOKLYN, N. Y.

Stane: za Ameriko celo leto \$1.
Za Evropo \$1.25.

Subscription price \$1 for year.
For Europe \$1.25.

Entered as Second Class Matter October 17, 1912, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under Act of March 3, 1879.

Za vse naše dobrotnike in podpornike se bere vsako nedeljo jedna sveta
maša in za vse naročnike Ave Maria vsaki prvi petek v mesecu.

DOBRA ZVEZA

je najboljša in poglavitna stvar v denarnem prometu in take
dobre zveze ima tvrdka

Frank Sakser

Za denarne pošiljatve je v zvezi z C. KR. POSTNO HRANILNICO NA
DUNAJU.

Za nakaznice: LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA.

Za hranilne vloge: LJUBLJANSKA MESTNA HRANILNICA in mnogo
drugih slovenskih hranilnic in posojilnic.

Pošilja denar potem pošte, po zanesljivih bankah kakor tudi brzojavno
bodi si v katerokoli mesto na svetu, brzo, sigurno in po najnižjih cenah, kate-
re so vsak dan v edinom slovenskom dnevniku "Glas Naroda" priobčene.
Sprejema čeke in denarje iz vseh držav in jih premenja vedno po dnevnem kurzu.

GLAVNI URAD:

FRANK SAKSER

82 CORTLAND STREET

NEW YORK, N. Y.

PODRUŽNICA:

6104 ST. CLAIR AVENUE, N. E.

CLEVELAND, OHIO.

Svoji k svojim! • Clevelandčani! Svoji k svojim!

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA

IN POGREBNI ZAVOD

Razdeljena v dva dela in v polni meri z nafinejšimi pripravami
preskrbljena! Trgovina za nakup pohištva, orodja, premog,
posode, barve, stekla in drugo. Pogrebni zavod je z najfinej-
šimi pripravami preskrbljen. Mi preskrbujemo najlepše spre-
vode v zadovoljnost ljudi, zakar imamo brez števila zahval. Za
vsaki slučaj imamo dve ambulanci in fine kočije. Trgovina od-
prta noč i dan. Se priporočam vsem Slovencem in slov. društvom

SVOJI K SVOJIMI!

SVOJI K SVOJIMI!

Tel. Princeton 1381
Bell East 1881

A. GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK
6127 ST. CLAIR AVENUE

Svoji k svojim! Clevelandčani! Svoji k svojim!

EUKRATIDA.

K.

(Dalje.)

6. Pri pojedini.

Celo mesto je bilo na nogah, ko je prihajal Kast, nov poglavar provincije Lusitanije, Portugaljske. Oteomero, ki je izposloval od cesarja njegovo imenovanje, je v resnici porabil ves svoj upljiv, ki ni bil majhen, da mu je pripravil sprejem, kakoršnega bi si še cesar ne mogel boljšega želeli. Hotel je takoj pri sprejemu Kastu pokazati, kdo ga je naredil poglavarjem, in s kakšnim namenom. Kast naj takoj pri prihodu ve, da se ima samo Oteomeru zahvaliti, da je poglavar, zato naj ne pozabi, da je od njega odvisen. Ves sprejem naj mu pokaže, kolik upljiv ima Oteomero, kako more počastiti, kogar hoče on počastiti, da se ga naj toraj boji, da se nad njim ne zmaščuje. Glavna naloga njegova naj pa je, uničenje krščanske sekte. Na svojo hčer Oteomero ni veliko mislil, da bi tudi njo mogel zadeti Kastov rabel. Kako naj se predrzne Kast poseči v družino onega, ki ga je posadil na poglavarški stolček? Na to še misliti ni. Da bi se pa mogel tudi Oteomero vračunati, nato ni mislil.

Cel vsposed slavnostnega sprejema se je izvršil na las točno po njegovih odredbah in določilih.

Takoj pri mestnih vratih čakal ga je cel mestni odbor in ga pozdravil v imenu mesta. Od tu se je slavnostni sprevod pomikal po bogato okrašenih ulicah mesta k templju boga Jupitera na glavni trg, kjer ga je čakalo pogansko svečeništvo in na čelu njim Oteomero. Ta kraj si je izbral za svoj pozdrav za to, da bi toliko lažje upljival na Kasta in ga navdušil za odločen nastop proti kristjanom.

“Cela Portugalska se raduje tvojega prihoda in te pozdravlja”, je navdušeno govoril. “Temelji naše mogočne države se majejo. Naši bogovi se pozablajo. Jupiter sameva, ker ga ni, ki-bi mu zažigal žgálnih daritev. O, stara slava rimskega naroda, kje si! — Sredi med nami se je zaredila zalega, ki preti uničiti vso našo staro rimsko slavo! Cel svet se je tresel pred nami še pred par stoletji. Naš Jupiter je kraljeval nad celim svetom. Naša moč je rastla, naša slava se je širila, naše bogastvo se je množilo. Barbarski narodi so nas priznavali kot svoje gospodarje. Zakaj? Bili smo zvesti našim starim bogovom. In danes? — Da, blagi Kast, kje smo danes? Naša slava zahaja. Zato te pozdravlja Portugalska tu pred tem templjom božanskega našega Jupitra, ker upa da bodeš ti med

nami z železno roko, z ognjem in mečem, rešil našo čast in naše stare tradicije in pridobil Jupitru in bogovom nazaj čast, katero so mu sovražniki naše države sredi med nami ukradli. Da, smrt sovražnikom naše države in naših bogov!"

Tako nekako je govoril navdušeno Oteomero v svojem pozdravnem govoru. Navdušenje za stare narodne tradicije in sovražstvo do kristjanov se je pokazalo večkrat med govorom v razburjenju na glasu, s katerim je govoril.

Kast je poslušal, kimal in pritrjeval. Toda bil je prelahkomišljen, da bi veliko mislil na te besede. Res ga je sprejem malo presenetil, kakor ga je presenetilo tudi imenovanje poglavarjem, česar ni nikdar pričakoval. Tudi ko je zvedel, kdo je oni, ki je dosegel njegovo imenovanje, se ni veliko glave belil, s čim bi se bil Oteomeru kdaj mogel toliko prikupiti, da bi bil vse to zanj storil. Ni vedel, zakaj se pri vsem tem prav za prav gre. Kast je bil pač popolnoma sin svojega časa in razmer. Vživanje, zabave, pojedine, gledališča, igre, to je bil edini cilj njegovega delovanja in mišljenja.

Kaj čuda, da tudi Oteomerov govor ni imel nanj posebnega upljava. Poslušal je, poslušal in pritrjeval, mislil je pa svoje. Da, še celo smešno se mu je zdelo, da se stari človek toliko razburja za nekaj, česar sam ne ve, za kaj.

Bogate so bile daritve, katere je Kast daroval Jupitru in drugim bogovom v templju.

Iz templja se je pomikal slavnostni sprevod v mestno gledališče. Tu so se vršile običajne gladijatorske igre in druge zabave. Tu je bil tudi uradni sprejem novega prefekta od strani meščanov.

Posebno iznenađenje je pa čakalo Kasta v palači senatorja Oteomerja. Cesar sam bi ne mogel prirediti sijajnejše pojedine, kakor jo je priredil Oteomero v čast novemu prefektu.

Takoj pri vhodu mu je prišla nasproti Eukratida in ga pozdravila. Kakor okamenel je obstal Kast ob pogledu na krasno razvito dekle. Čul je sicer o nji že preje, toda kar je videl, je presehalo vse, kar je

čul. Vse je zagomazelo po telesu pohotneža, ko je čul sladki glas Eukratidin: "Salve amice"! "Pozdravljen prijatelj"! Vse kar je doživel do sedaj, ves sprejem, vsi nagovori, vsi pozdravi, vse je bilo lahkoživeu nič. Še le sedaj se je zavedel.

Kakor okamenel je obstal trenutek. Toda takoj se je zopet zavedel in premagal strast ter se udal v položaj trenutka. Zardel je. Na lažno se je priklonil in poljubil Eukratidi roko.

"Gratias!" "Hvala"! je zamomljal.

"In to je Lupercij, naš hišni prijatelj", predstavila mu je Eukratida Lupercija.

Še le sedaj je Kast videl, da mu Eukratida ni prišla sama nasproti do hišnega praga.

"Oho, Amice, ti tukaj?" ogovori Kast Lupercija in upre vanj svoje črne oči, kakor bi ga hotel vprašati: "kaj pa ti tukaj delaš". Morda je to njen ženin? "Kaj pa je tega treba bilo", si je mislil.

Lupercij, ki je dobro poznal Kasta je takoj opazil na vedenju in obrazu, kaj se vrši v njegovi notrajnosti. To, česar se je tako bal, je že tukaj. Ta pohotnež je tukaj in je že opazil nedolžno lepoto te cvetke Lusitanske. Zazeblo ga je v srce. Boječe in sočutno je pogledal Eukratido, kakor da bi videl v prihodnosti vse grozne boje, kateri prihajajo nad ubogo Eukratido s prihodom tega strašnega človeka.

"Da! Salve!" mu je zato odgovoril Lupercij hladno in mu komaj dal roko. Ali je Kast to opazil ali ne, ni pokazal. Obrnil se je takoj še k ostalim gostom, katere mu je Eukratida kot "matrona", hišna gospodinja, predstavljala. Bil je skrajno živahen in šaljiv. Z duhovitimi dovtipi je spravil celo družbo v veselo živahnost.

"Krasen človek"! "Izboren človek", so si šepetali gostje, ki ga niso natančneje poznali.

Oteomero se je pomladil za dvajset let, tako živahen in vesel je bil. Videlo se mu je, kako zelo ga je razveselil prihod Kastov. Kakor bi čutil v sebi novo življenje. Strast je pač strašna reč, ako se polasti kakega človeka.

Ubogega Oteomera je sovražstvo do kristjanov tako prevzelo, da pri vseh slovestno-

stih ni videl nič drugega, kakor v duhu kristjane po ječah in po moriščih.

Pri obedu je sedel Kast na častnem mestu. Poleg njega je bila na eni strani Eukratida in na drugi strani oče Oteomero. Oteomero je celi obed govoril Kastu o nevarnosti, v kateri je država pred kristjani. Zopet in zopet je začel z njim pogovor o tem predmetu. Toda Kastu ni šel ta pogovor nič kaj od srca. Ako je le mogel, se je obrnil k Eukratidi. Tudi ona je skušala vsakokrat tak pogovor prekiniti, ker jo je srce bolelo. Ali kadarkoli se je spustila v pogovor s Kastom, opazila je takoj, s kako podlim človekom ima opraviti. Njegovo govorjenje, njegove opazke in vedenje, vse je bilo vredno pohotnega Kasta.

Kaj čuda, da je plemenito dekle sedelo pri mizi, kakor na trnju. Cel obed je bil zanjo samo težka muka.

Iz pogovora je spoznala, da jo čaka od strani Kasta en boj, od strani očeta Oteomera pa drugi boj, obeh bojov pa konec — mučeniška smrt.

Zato je večkrat skrivaj zdihnila k Bogu in prosila že sedaj pomoči.

"Gospod Jezus, ne zapusti svoje neveste!"

Še nekdo drugi je imel težke trenutke cel čas tega slavnostnega obeda. In to je bil Lupercij.

Izbral si je sedež v dvorani, ne daleč od Kasta, vendar tako, da je lahko videl vse in da je več besedi tudi lahko ujel.

Pest se mu je krčila in večkrat je nehote zgrabil za ročaj svojega meča in hotel planiti na nesramneža. Vendar premagal se je. Eukratida ga je parkrat pogledala in pogleda sta se ujela. Razumela ga je in mu namignila, naj bode miren.

Govor, katerega je imel že malo vinjeni Oteomero, je sicer vzbudil burno pritrjevanje v dvorani, vendar je bila vsaka njegova beseda, kakor meč za srce uboge Eukratide. Spoznala je, kako smrtno je očetovo sovraštvo do kristjanov. Oteomero je tudi povedal celo zgodovino Kastovega imenovanja prefektom Portugalske. Povedal je tudi, katere lastnosti je videl na Kastu, vsled katerih je toliko deloval za

njegovo imenovanje. "Spoznal sem v Kastu moža, ki je cel Rimljan, ki ima rimsko srce in rimsko naravo. On je zvest častilec naših bogov, dasi morda Venero postavlja pred Jupitra, vendar je to njegova stvar. On je danes na Portugalskem in sicer prefekt z nalogo, da ugonobi gadjo zalogo križanega Nazarejca, ki se je zaredila med nami."

EUKRATIDA.

"O Jezus, ne zapusti me v težkih urah, ki me čakajo", je molilo nedolžno srce pri mizi na desni strani pohotnega Kasta.

Ko se je končal uradni del pojedine in je Kast zaključil napitnice, je zahteval Oteomero naj Eukratida na čast dičnega

gosta zapoje in zaigra na liro pozdravni spev.

Kakor neumen, je začel Kast, tudi že malo vinjen, ploskati in kričati: "Da, da! Eukratida mora zapeti in zasvirati".

Na morišče bi ne šla tako težko, kakor je šla uboga Eukratida na sredo dvorane, da bi spolnila željo svojemu očetu. Vendar iz ljubezni do njega je to storila.

Lupercij je čutil to in srce mu je krvavelo. Zaškripal je parkrat z zobmi in hotel planiti nanj. Pa se je zopet spomnil, kdo je Kast danes, kdo on. "In jaz naj sedaj odidem, ter pustim to ubogo deklo nezavarovano? Oče je zaslepljen do skrajnosti, pri njem zato ne more revica upati zaslombe in varstva. In drugi . . .? Nima nikogar?" Da, če tudi ga je zavrnila, da ga ne mara, če tudi res nikdar ne bo njegova, vendar, ali more kot plemeniti mladenič pustiti dobro in pošteno deklo samo v toliki nevarnosti? Ne! — In vendar mora oditi. Ne da se več spremeniti. Kaj naj naredi? Te misli so mu rojile po glavi. Še le glasen krik in burno ploskanje cele dvorane, s katerim so gostje dali po petju duška svojemu navduševanju, ga je vzdramilo iz težkih misli.

"In vendar sem jo dolžan braniti!" je sklenil. "Da, branil jo bodem do zadnje kapljice krvi!"

Močna pijača je vedno bolj in bolj prevzemala goste. Vedno glasnejši in glasnejši so bili. Tudi Kast je pridno praznil srebrno čašo, v katero mu je strežaj pridno točil močnega "falernerja" (najboljše rimsko vino za časa povesti).

Ko se je obed končal, odšli so gostje malo na vrt, sprehajati se ob morsko obrežje, da so sužnji obednico priredili za nadaljno zabavo in ples. Gostje so se razšli po dva in dva, ali več skupaj po vrtu in se šalili in smejali. Vsem se je poznala dobra volja. Kast je šel skupaj z Eukratido in Oteomerom, katerim se je pa pridružil še Lupercij. Kast ga je sicer grdo pogledal kot usiljiveca, kar je Lupercij tudi opazil, toda ni se dal zmotiti. Kolikor je le mogel, bil je vedno na strani Eukratide.

Tudi zvečer pri plesu je sledil Kastu korak za korakom, tako da je Kast jasno

lahko videl, pri čem da je. Kaj pa da, ga je to jezilo do skrajnosti, da je takoj takrat sklenil, da bode dal Luperciju o priliki občutiti svojo jezo. Naredil je tudi par opazk, po katerih bi bil Lupercij lahko spoznal, da ga ne mara. Toda Lupercij se je delal, kakor bi ne razumel in dalje vstrajal poleg Eukratide.

Pozno zvečer pa pokliče Lupercija strežaj k dverom, kjer je suženj prišel po navodila glede velike zadeve. Tako je moral oditi iz dvorane za nekake pol ure.

Ko pride nazaj, ne najde več v dvorani ne Eukratide, na Kasta. Oteomero mu pove, da sta šla za trenotek na vrt, ker se baje Eukratida ni čutila dobro in je prosila, da bi jo oprostili od plesa in zabave.

"Dolžan sem jo braniti", je ponovil prejšnji svoj sklep in odhitel ven na vrt.

Takoj poleg hiše ju najde stati. Kaj sta govorila, ni vedel. Vendar iz glasu Eukratide je spoznal, da je razburjena. Kakor hitro je opazila Lupercija, obrnila se je k njemu in rekla Kastu:

"Tu je tvoj prijatelj izza mladih let. Gotovo si imata veliko povedati. Dobri Lupercij, ali bi hotel tu malo zabaviti našega dičnega gosta Kasta? Jaz se ne čutim dobro. Moram oditi v posteljo."

Ne da bi čakala kakega odgovora, obrnila se je in odhitela v svoje sobane.

Mladeniča sta se spogledala, oba preseščena. Oba ste vedela, zakaj se gre.

"Ali ne greš raje v dvorano", pretrga Lupercij molk. "Tu bi se znal prehladiti in kje bode Portugalska dobila novega takega prefekta, kakor si ti?"

"Me izivaš?" sikne Kast osorno in razjarjen. "Kaj pa hodiš za menoj kakor pes celi večer?"

"Da, dobri Kast! Pes sem, ki bodem sledil tvojim korakom, kadar bodeš hodil za Eukratido. Toda — varuj se te roke!"

"Ti? Ti? pa si upaš govoriti tako z menoj? Ali misliš, da smo v Rimu? Ne pozabi, kdo sem danes!"

"Bodi, kdor koli! Če si tudi sam imperator rimske države. Vedi, Eukratida je pod mojo zaščito! In branil jo bodem do zadnje kaplje krvi!"

"Pes! Zapomni si nocojšen večer! To svojo predrznost boš drago plačal!" in naglih korakov je odšel Kast v dvorano, kjer se je kmalu poslovil in odšel v svojo palačo.

"Ne bojim se te!" zaklical je Lupercij za njim prezirljivo in razburjen je odšel po

vrtnu hladit svojo vročo razburjeno kri.

"O, sveta mati Marija! Ne pozabi me! Boj se bliža! Ne zapusti me! Sprosi mi moči, da vstrajam." Tako je molila Eukratida jokaje pozno v noč.

(Dalje prihodnjič.)

Mati, tvoje delo je veličastno!

Fr. M.

Na severu, na jugu in zapadu grome topovi, — padajo naši dragi

Moj Bog, ali bo že enkrat konec tega groznega klanja, ali bodo že enkrat nehala bruhati žrela kanonov smrt in pogin v sovražne vrste? Ali bo že nehala enkrat teči kri iz neštetihi ran ubogih, nesrečnih trpinov, nedolžnih junakov? Ali bodo že enkrat nehale teči solze bridkosti, solze gorja in žalosti?

Topovi grome! Na severu, na jugu in zahodu topovi grome in ne zmenijo se za naše vzdihne! — Bog je dal človeku prosto voljo; noče mu je vzeti; pusti ga, da vidi in spozna, kako daleč se pride, ako se zavrže božja volja. Pusti Bog človeka, da spozna in sprevidi, kako hudo je in kako grozno, če si ljudje delajo pravico brez njega, začetnika vse Praveice in Resnice!

Zverina, da največja zverina postane človek, ako ne hodi in noče hoditi po potih večne Praveice!

Koliko mater danes plaka, joka in ihti! Koliko mater je v tej vojski okusilo one bridkosti, katere je prenašala nekadašnja Žalostna Mati Božja pod križem, na katerem je visel njeni sin! Da bi pač Večni tudi tem vsem podelil ono moč, katero je dal v tistih trenutkih — Materi Božji!

"In kaj je sedaj ves moj trud, ves moj napor! kje so sedaj vse moje nade, vsi moji upi?" Tako zdihuje danes in tako plaka na milijone dobrih mater za sinovi, ki so prelili svojo drago kri bogve kje, ki počivajo v hladni zemlji bogve kje v tujini Kdo bo potolažil plakajoče matere, kdo obrisal solze iz njihovih lic? Le

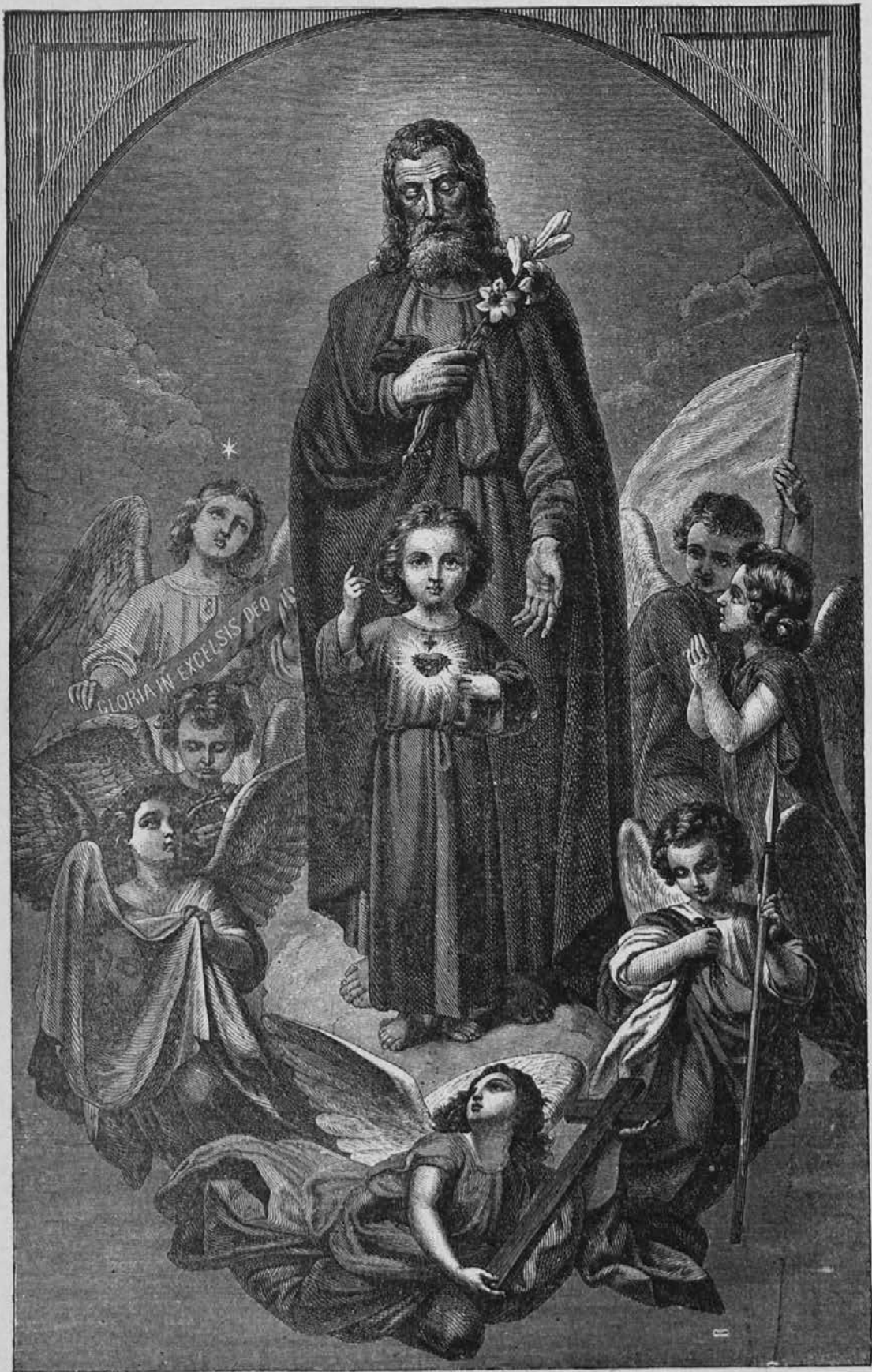
On, ki je dal moč in rast vsemu življenju, le On, ki je dal moč tudi tebi draga mati, da si rodila junake, le On pravim, te bo potolažil, le pri njem boš našla mir in uteho svojemu žalostnemu sre

Morda res, draga mati, da se tvoji sinovi ne povrnejo nikdar več k tebi; bogve kje daleč, kje daleč med tujimi ljudmi so jim skopali hladne grobove njihovi tovariši, ki so ž njimi trpeli in se ž njimi bojevali. Kaj vse se je morda zgodilo s tvojim sinom odkar si ga zadnjikrat pritisnila na svoja ljubeča prsa, draga mati, in ga škropila in blagoslovila ob slovesu z vročimi solzami! In vse to ostane tebi morda neznano; celo o njegovi smrti ti ne bo vedel nikdo ničesar povedati. Ti boš zvedela le: ni ga več, od nikoder ga ni, padel je

A vendar, mati, tvoje delo je veličastno in tvoj trud ni bil zastonj! Zastonj nisi rodila sina-junaka in zastonj ga nisi vzgojila! Nesmrtna so tvoja dela, nesmrtna na dvojen način. Ti si upala, ti si se trudila, ti si trpela in delala; nisi zastonj upala, ne zastonj trpela in ne zastonj delala. Na zemlji ne pričakuješ morda ničesar več, a On, ki je videl vse tvoje trpljenje, On ti bo dal krono, katero si si spletla s svojimi deli. Tvoje oko se obrača tja gori nad oblake. Ah, le naj se obrača, saj se ne vara in se ne moti, ker ne vara in ne moti se, kdor stavi svoje upanje v Boga vsegamogočnega!

To je toraj nesmrtnost tvojega dela in tvojega truda in tvojega trpljenja: tvoja lastna krona večnega življenja. — — —

Rodila je mati dete, odgojila ga je in v

Varstvo sv. Jožefa.

strahu božjem ga je vzgojila. Mirko je bilo detetovo ime. Sad ne pade daleč od drevesa in sinko ne gre daleč od matere. Mirko je bil prava podoba svoje matere. Ni imela mati čednosti, katere bi ne bila vlila v mlado srce svojega sinkota, in ni je bilo čednosti v materinem sreću, ki se ne bi bila zrealila v nedolžnem obrazu nedolžnega otroka. In Mirko je rastel tako bogato obdarovan od svoje matere in bil ponos njej in ponos vsej okolici. Kakor pomlad skozi zeleni gaj in kakor jutranja zarja preko vzhoda, tako je Mirko korakal skozi pomlad svojega življenja. In tako je zrastel Mirko v krepkega mladeniča, krepkega in močnega na telesu in duši. Postal je mož poln značaja v dobi, ko je še marsikedo — otrok in nič drugega.

Bil je Mirko moj tovariš in jaz sem ga ljubil iz celega srca in on je mene ljubil iz celega srca. Pa on ni samo mene ljubil iz celega srca, on je ljubil jednako vse, katerekoli je kedaj poznal; in ne le jaz sem ljubil Mirkota iz celega srca, jednako so ga ljubili vsi, kateri so ga kedaj poznali. . . .

Danes Mirkota ni več med živimi; mrtvemu, padlemu za domovino pišem tele besede. Na vojsko je moral, kakor nešteti njegovi tovariši. In Mirko je padel. . . . Mirko je padel, za domovino svojo je padel junak, ni ga več. . . .

Žalostno je bilo moje srce, jokala je moja duša ob tužni novici — smrti nepozabnega, na veke nepozabnega tovariša! A jokala ni le moja duša in žalostno ni bilo le moje srce, jokali in plakali smo vsi, kateri smo poznali in ljubili dragega Mirkota. Med vsemi najbolj otožna pa je bila njegova žalostna mati. . . .

Šel sem za mizo, položil glavo med roke in premišljeval o nekdanjih dnevih sreče in veselja, ko sva z Mirkotom vživala skupaj življenja sladkosti in radosti tam doli v zelenem Posavju, ob šumečih valovih Save. Spremljal sem ga od tistega trenutka, ko sem ga prvokrat spoznal, skozi celo njegovo življenje do one ločitve, ko se je poslovil od mene odhajajoč na vojsko. A misli moje so hitele dalje in se zgubile slednič

tam na prostranih stepah upustošene Poljske; tam sem iskal groba svojega dragega tovariša. Duh moj pa groba ne najde nikjer, zato se povrne nazaj na trato zeleno, domačo ravan, kjer sva pila nekdanj kupo majeve sreče — kjer plaka sedaj žalostna mati na praznem domu. . . .

In v duhu sem objel plakajočo mater.

Ne jokaj, ne plakaj, draga mamica, saj sinko tvoj ni umrl, on živi, živi, živi. . . . Kamorkoli se moje oko ozre, vidi njegovo sliko, njegov obraz, njegovo srce! Ne, moje oko ne gleda le slike njegove, jaz vidim in gledam Mirkota takega, kakoršnega si nam ti rodila in nam v zgled odgojila. V moje srce je vtisnjena njegova slika, in ne izbriše mi je nikdo, in ne izkleše mi je nikdo. A mati, draga mati, tvoj sinko ne živi samo v mojem sreću, on živi v tisoč in tisoč srcih, on živi, on bo živel, neizbrisno živel, na veke živel. Zapustil je neizbrisno sled svojega življenja okrašenega z vsemi krščanskimi čednostmi. Kakor "rimska cesta" na čarobnem jasnem nočnem nebu, tako nam je on razsvetil pot, kod in kako naj mirno in samozavestno korakamo, da bomo prišli tja, kjer se on že veseli — v sveta Nebesa!

Glej mati! Rodila si sina, vzgojila si ga. Pa rodila in vzgojila ga nisi sebi, ampak rodila si ga nam in vzgojila si ga nam. Rodila ga nisi zastonj in vzgojila ga nisi zastonj in njegovo življenje ni bilo zastonj. — Tisoče je poplemenitil s svojim srećem — s svojim vzgledom. Mnogi, ki tebe, draga mati, niso nikoli poznali, so se po tebi živeti naučili. Mnogi, ki tebe ne bodo nikoli poznali, bodo nosili v svojem sreću sliko Mirkota, tvojega sina in bodo živeli tako, kakor si ti učila, naj živi tvoj sinko, in kakor je tvoj sinko in naš Mirko vestno in vedno živel. . . .

Mati, ozri se v Nebesa! Nekedaj si ti molila za sreću svojega sina; danes ti on vrača! Iz Nebes se ozira na te, in prosi svojega nebeškega Očeta, katerega gleda iz obličja v obličje, blagoslova tebi in tvoji duši!

Mati, da, mati, tvoje delo je veličastno!

SLOVENSKO DEKLE.

Krščansko življenje.

Poglaviten namen Marijine družbe je, da osrčuje in spolnjuje svoje ude v krščanskem življenju, da jih ohranja na pravi poti in jih varno po njej vodi ter jih srečno pripelje iz viharjev življenja k neminljivim, večnim srečam. Kajne ljube družbenice, kako zvišen, lep in blag namen ima Marijina družba z vami, kako hvaležne ji torej morate biti!

Premislimo v čem obstoji krščansko življenje in kako nam postane lahko.

1.

Če se ozremo po svetu vidimo veliko množico ljudi, ki se imenujejo kristijani. Vsi so krščeni, vsi imajo isto vero in istega vidnega poglavarja rimskega papeža. Vsi so udje prave Cerkve Jezusove; vendar vsi niso enaki: eni so dobri, drugi so slabi. Prvi živijo zvesto po zapovedih, katere so obljubili spolnovati; drugi pa ne spolnujejo dolžnosti, katere jim nalaga sv. krst. V spolnovanju teh dolžnosti pa obstoji krščansko življenje; kajti drugo je živeti kot kristijan, drugo, imeti samo ime kristijana. Kot kristijan živi le tisti, ki spolnuje, kar veruje, ki živi po naukih in zapovedih svete vere. Lahko torej spoznate, da je življenje kristijana nasprotno življenju posvetnjaka: ta živi po svoji volji, živi po naukih sveta, ki so čisto nasprotni naukom svete vere; pravi kristijan pa živi kakor ga uči sv. vera, in spolnuje zvesto, kar mu velewa Bog po sv. Cerkvi. In s tem se pripravlja za večno plačilo v nebesih.

Po zaslužanju in milosti našega Zveličarja smo kristijani odločeni za večno življenje v nebeškem kraljestvu. Da pa isto dosežemo, se moramo zdaj pripravljati in si za zgled vzeti božjega Zveličarja, ki je prišel na svet, da je nas podučil z besedo in zgledom, kako moramo živeti na svetu, če

hočemo priti v nebesa. Njega moramo posnemati, kakor so ga posnemali na zemlji svetniki, ki so bili iz vseh stanov in nam s tem kažejo, da zamoremo tudi mi delati in živeti kakor so oni in se zveličati.

Življenje po veri stori pa človeka že na tem svetu srečnega, zadovoljnega in vesellega; kajti tolaži in razveseljuje ga dobra vest, da lahko govori z apostolom Pavlom: "Poln sem tolažbe, preobilno veselja imam pri vsej svoji nadlogi." Veselje, ki izhaja iz čiste vesti dušo bolj zadovolji kakor vse razveseljevanje pri bogato obloženi mizi. To veselje je нареkovalo sv. mučenec sredi največjega trpljenja vesele hvalnice ter delalo svetnike tako vesele. Opat Apolo je živel s svojimi sobraty zelo strogo v samotij; vendar je bil poln veselja. Nam, tako je rekel, se ne spodobi žalovanje, zakaj mi smo dediči nebes. Prepuščajmo žalost nevernikom, posvetnjakom, grešnikom. Pri služabnikih božjih ta nima prostora; mi imamo Sv. Duha, da veseli služimo Gospodu. In kako resnično: dokler spolnuje kristijan nauke sv. vere, ima mir v svojem sreću, kedar se jim pa izneveri, je takoj izgubljen mir in sreča sreča; kajti grešniki nimajo miru.

Pred leti so našli na Francoskem blizu rojstne hiše mrtvo truplo nekega mladeniča, ki se je sam ustrelil. Poleg njega je ležalo smrtno orožje in pismo starišem. Nesrečnež jih prosi odpuščanja zaradi tolike žalosti, ki jim je povzročil. V pismu je bilo brati tole: "Več let sem živel po naukih sv. Cerkve kot pobožen mladenič in sem v tem našel nepopisno tolažbo in srečo. Po slabih tovariših sem pa zašel na pot greha in nisem mogel nadalje prenašati očitanja vesti — — — življenje mi je postalo nezanosno".... Da, dokler živi kristijan po naukih sv. vere je srečen in vesel, kakor

hitro pa zapusti pot čednosti, postane suženj greha, postane nesrečen.

Dne 16. feb. l. 1896 je prestopil v katoliško Cerkev danski pesnik Janez Jørgensen. On je pozneje pisal svojemu prijatelju te besede: "Kolikar bolj se prizadevam, da živim kot dober katoličan, tem več življenja, moči in sreče čutim v sebi." O, kako srečni bi bili ljudje na svetu, ko bi vsi živeli kakor jih uči sv. katoliška Cerkev!

Živeti po sv. veri je torej neodhodno potrebno ne samo za srečno življenje na tem, ampak tudi na onem svetu. Zveličar govori: "Kdor spolni voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti bo šel v nebeško kraljestvo," in vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu bo posekano in v ogenj vrženo, se glasi nauk božjega Zveličarja.

2.

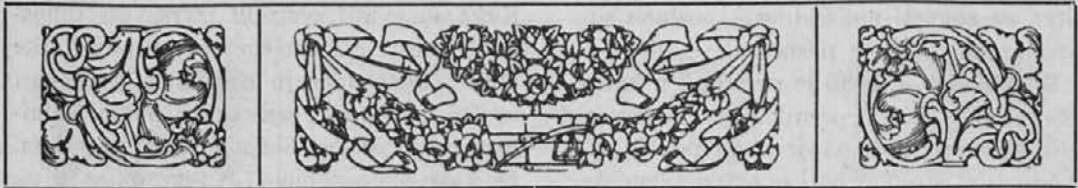
Če je pa življenje po sveti veri nam vsem neobhodno potrebno in ki nas edino stori srečne časno in večno, zakaj pa je tako malo kristijanov, kateri v resnici žive po sveti veri? Kratko odgovorim, ker nočejo sami sebe premagovati. "Nebeško kraljestvo, pravi Zveličar, silo trpi in le silni si je nase potegnejo." Pot čednosti ne gre navzdol ampak navzgor. In zopet pravi Zveličar: "Kako ozka so vrata in tesna je pot, ki pelje v življenje, in malo jih je, kateri jo najdejo."

Ko je nekoč Zveličar govoril kako težko se bodo zveličali, kateri ljubijo bogastvo, so se njegovi učenci čudili in mejseboj rekli: "Kdo tedaj more biti zveličan? Jezus pa jih je pogledal in jim rekel: "Pri ljudeh je nemogoče, ne pa pri Bogu, zakaj pri Bogu je vse mogoče." Da, človek ne more sam iz seba spolnovati dolžnosti, katere mu nalaga evangelij kot ustavljati se skušnjavam, premagovati napuh, krotiti jezo, vdano prenašati krivico, ljubiti sovražnike in za nje moliti, tega človek sam iz sebe, iz lastne moči ne premore. Toda pri Bogu je vse mogoče; Bog daje pomoč, s katero postane to ne samo mogoče, ampak še lahko.

To božjo pomoč imenujemo milost, brez katere ne moremo nič zaslužnega za večno življenje storiti, z milostjo božjo pa moremo vse, kakor pravi apostol Pavel: "Vse premorem v njem, ki me močnega dela."

Kako so mogli svetniki izvrševati junaške čednosti ali mučenci prestajati tolike muke, kako morejo dandanes kristijani zvesto hoditi za Jezusom? S pomočjo milosti božje. Milost božja je torej potrebna, pa kako si jo dobimo? S tem, da se ji ne ustavljamo, ampak jo radi sprejemamo. "Glej, stojim pri vratih in trkam," pravi Zveličar. Človek lahko, ker ima prosto voljo, ali odpre svoje srce milosti božji ali pa zapre.

Milosti božje ne moremo sicer sami zaslužiti s svojimi dobrimi deli, ampak nam jo Bog samo podari zavoljo zaslužnja Jezusa Kristusa. Sveti Duh deli milost komur hoče, pa seveda tudi po pripravi in po sodelovanju vsakega. Zato deli Bog tistemu več milosti, kateri se bolj prizadeva za dobra dela. Zelo uspešno je moliti k Sv. Duhu, kajti Oče nebeški daje dobrega Duha tistim, ki ga prosijo. Ravnotako je koristno moliti k Materi božji, kajti Marija je polna milosti in se imenuje tudi delivka božjih milosti. Z dobrimi deli se storimo vredne, da nam Bog deli svoje milosti in posebno še ako prejemamo vredno sv. zakramente. In ker je glavni namen Marijine družbe, da vnema, osrčuje in spodbuja svoje ude, da opravljajo vsak dan dobra dela, posebno, da se vsak dan priporočajo Mariji in da vsak mesec prejemajo sv. zakramente zato dobivajo potrebne milosti, s katerimi morejo premagovati svoje dušne sovražnike, spolnovati zvesto svoje krščanske dolžnosti in se vaditi v čednostih. Iz tega pa tudi spoznate, kako se godi tistim družbenicam, katere nočejo vbogati in storiti, kar jim naroča Marijina družba. One opešajo v dobrem, zaidejo na široko cesto — in zato se po pravilih izbrišejo ali izključijo iz Marijine družbe. Vidite kam pride Marijina hči, ki začenja opuščati dolžnosti, katere ji nalaga Marijina družba. Da tudi vas kaj takega ne zadene sklenite danes iz celega srea, da hočete v prihodnje vsak dan se priporočati svoji nebeški Materi, prejemati vsak mesec sv. zakramente in se udeleževati mesečnih shodov. S tem si zaslužite posebno pomoč božjo, ki vas bo ohranila na pravi poti krščanskega življenja, s tem si boste tudi zaslužile krono večnega življenja.

POVEST PROLETARCA.

Prevorski.

Ponosna a dobrosrčna kmetica se je že ob misli, da bi moral njen ljubljenec zapustiti dvor, razjokala in mala Lizika je poslušala z odprtimi ustmi in utripajočim srcem, ko se je oče razgovarjal z slikarjem. Ni mogla razumeti, zakaj bi naj Nace odšel, ker je tako dober.

"Vi se pregrešite na dečku", reče slikar, "če mu preprečite razviti njegovo umetniško nadarjenost. Lastni stariši greše, če ovirajo svoje otroke v poklicu, in vi toliko bolj, ker je le vaš rejenee."

"Fant je tudi pri nas lahko srečen. Za vsak slučaj je tukaj bolje preskrbljen, kakor pa v mestu."

"Ali imate zagotovilo, da bo deček res srečen? Kaj če se v dečkovi glavi kar naenkrat rodi spoznanje, da je zgrešil svoj poklic? Mogoče da potem zavozj na napačno pota? Vaša vest vam ne bo dala miru, ker bi mu takorekoč vzeli priložnost posvetiti se njegovemu poklicu."

"Nikakor se ne morem odločiti", spregovori gospodar, "vsaj danes ne."

"Dobro! Počakajmo do jutri. Povejte dečku, da jutri zopet pridem, ker sem mu danes obljubil, da ga bom tukaj pričakoval". Nato se je prijazno poslovil.

Ko je zvečer Nace stopil v veliko družinsko sobo, je bilo vse tiho in čutil se je zelo prizadetega. Žal mu je bilo, da je tujec povedal svoje srčne želje. Čutil se je nevhvaležnega napram svojemu dobrotniku, ki so je tako za njega zavzel. Večerja mu ni dišala in nenavadno hitro je odšel v svojo spalnico.

Že zarano drugega dne se povrne tujec v spremstvu gospoda župnika, katerega je ta pridobil za svoje načrte. Prigovarjanju obeh se je posrečilo pridobiti gospodarja, da deček gre v slikarsko šolo, vendar pod pogojem, če bi ne imel uspeha, da

se povrne nazaj na kmetski dvor. Tudi so sklenili brez ugovarjanja, da Nace svoje počitnice preživi pri Hriberskih. Nobeden ni bil s tem bolj zadovoljen, kakor Nace sam.

Tako je postal Nace učence visoke slikarske šole pod vodstvom svojega dobrotnika in pokrovitelja, slikarja v glavnem mestu dežele.

Deček se je razvijal in napredoval v slikarski umetnosti, da so ga vsi občudovali. Iz dečka je postal mladenič in v svojem štiriindvajsetem letu je bil že daleč na okolu poznan umetnik. Njegov dobrotnik ga je mnogokrat spremljal k Hriberskim, kjer se je radoval z njim in celo hribersko družino.

Sicer še danes ni na jasnem ponosni kmet na Hriberskem, da je mogoče človeku kaj zaslužiti, žeti slavo in pri tem ostati dober človek.

Priden je pa ostal Nace vedno. Že prvi teden njegovega bivanja v glavnem mestu je šel potrkati na vrata sirotišnice, v kateri je bila njegova sestra. Hrepenel je po njej. Želel ji je povedati, da pride po njo, ko dovrši svoje šole in potem ostaneta vedno skupaj, neločena, kakor nekdanj — v mladih dneh.

Molče ga je spremljala sestra usmiljena do pokopališča, kjer mu je pokazala s travo obraščen grob njegove sestrice.

Anica, njegova zlata Anica je umrla in tudi njegove vroče solze je niso mogle več oživeti. Mamica jo je zaželela k sebi v nebesa, zapuščeno sirotico

Sedaj ni imed Nace nikogar več na širnem svetu, kakor dobre ljudi na Hriberskem, ki so ga smatrali kakor lastnega sina.

Kadar se je vrnil na počitnice k njim, ni bilo več treba Liziki prositi ga slik. Pri-

nesel ji je vse, kar je imel najboljšega. Skoraj ni bilo na stenah kmetske hiše več prostora, kjer bi ne bile obešene v zlatih okvirjih slike umetnika Naceta.

Mala Lizika se je tudi razvila med tem časom v krasno deklico, in po mnenju njene matere, je bila skoraj prenežna za kmetska dela. Takega mnenja je bil tudi naš umetnik slikar Nace Kos.

Tako je bila nekega zimskega dne vesela svatba na Hriberskem, katere se je udeležil tudi gospod župnik in pa stari

zvesti prijatelj Nacetov, slikar. Očividno ni bil tega dne poleg mladoporočencev nikdo bolj vesel, kakor on.

Ko se je mladi par poslavljaj, in se je mamica britko jokala, jo je tolažil: "Tiho! Boljšemu človeku bi vaše hčerke ne mogli dati, poznam ga, ker mu je njegova dobra in pobožna mati v zgodnji mladosti zasadila v srce zlato zrno, in to zrno klije, bujno klije še danes v njegovem srcu".

(Konec.)

Na stopnicah svetišča.

Rev. J. Plaznik.

Nek pisatelj je rekel, da je lahko moliti. Resnica je pa tudi, da je težko moliti. Nekateri ljudje pravijo, da je lahko plavati, drugi trde nasprotno, da je težko plavati. Če znaš, je lahko in če ne znaš, je pa težko.

Hoditi je lahko. Če bi nikoli ne poskušali hoditi ali napačno poskušali, na primer, če bi rabili roke namesto nog, bi bila hoja nekaj težavnega. Prvo toraj, kar se moramo vprašati, je, ali poskušam moliti? Ali tudi skušam prav moliti?

Všasih se nam zdi, da poskušamo, ko v resnici ne poskušamo resno. Kak nadarjen dečko bo rekel, da se more učiti latinskega, kakor je tudi poskušal, pa da mu latinščina ničesar ne obeta. Vsaka stvar je težka, če vidimo, v njej samo dolžnost. Kaj je težje, kakor materina dolžnost do velike družine? Če bi smatrali to samo za njeno dolžnost, njeno materinstvo bi bilo mučno in bila bi mrzla in brezsrčna do svojih otrok. Toda veliko nagibov, posebno pa ljubezen vliva olje navdušenja na kolesa dolžnosti, da se sama vrte. Če mati nima nagibov, kateri slajšajo njeno dolžnost, jo imenujemo sebično.

Morda znači dejstvo, da smo brez nagibov, kateri olajšujejo molitev, da smo sebični in mislimo preveč nase in premalo na Boga. Vemo pač, da nas je Bog ustvaril in odrešil. Tukaj se pa tudi vse drugo

neha. Vemo pač, da ga moramo moliti vsaki dan in sicer večkrat na dan, pa ne maramo.

Če samo vemo za imenitno in lepo sorodstvo, to še ne napravi naše dolžnosti lahke. Znanje kot tako nam še nič ne pomaga, če ni zraven kakega nagiba. Če je bil kdo ločen od svojih starišev kot otroček, jih bode le vprašajoče pogledal, ko jih bo zopet videl, morda še celo zapustil. Morda ne dvomi, da so res njegovi stariši, a njegovo znanje je brez ljubezni, brez lepih spominov, brez življenja, ki zraste iz dolgega, tesnega stika. Ker je to sorodstvo mrzlo in takorekoč mrtvo, bo otroška dolžnost neprijetna, "Kako bom ljubil očeta, saj ga ne poznam"!

Če težko molimo, je temu vzrok, ker premalo mislimo, kako Bog za nas skrbi in nas ljubi. Njegove darove jemljemo kar iz navade in se še ozremo ne k Njemu, kadar jih jemljemo, tako zaposleni smo s svojimi malimi zadevami. Malokdaj pomislimo, da pride blagoslov od Njega. Neradi se spominjamo grehov svojih. Na Njegovo čast se ne oziramo in ne maramo jo širiti. Zadovoljni smo z dejstvom, da Bog in njegova cerkev že lahko skrbe za se, četudi verjamemo, da cerkveno blagostanje zelo odvisno od naše molitve in našega truda.

Imamo sorodnike in prijatelje, kateri

so nam veliko prijaznosti skazali, katerim ne moremo drugače povrniti njih dobrot, kakor z molitvijo. Kako nehvaležni smo mnogokrat, češ, drugi molijo za me, jaz pa nikoli za druge. Če smo tako nesmiselnji, ni čuda, da je molitev težka.

Naj nam služi v zgled Hope-Scott, mož Walter Scottove vnukinje. Bil je najboljši odvetnik tedanjega časa in nobenega enakega ni bilo v takratnem angleškem parlamentu. Po njegovi smrti je pisal Gladstone njegovi hčeri: 'Po smrti Hurlama je bil tvoj oče glava vseh, najbolj nadarjen in najbolj čednosten med vsemi svojimi sovrstniki.

Hoppe Scott je bil svetovalc in odvetnik železniških korporacij. Njega so v parlamentu vprašali za svet, ko so delali železniške postave. Vse železnice na Angležkem so ga hotele imeti na svoji strani. Letnih dohodkov je imel do stotisoč dolarjev in bi imel lahko še enkrat toliko, če bi hotel. Njegov dnevni red je bil ta le: "Iz svoje vile v Norfolk je šel v posvetovalnico, kjer so se posveti začeli ob pol desetih. Vsako posvetovanje je trajalo od pet do deset minut, časih nekoliko več, ali nikoli čez dvajset. Porabil je vsako minuto. Potem so prišle na vrsto javne zadeve, najprej gosposka in potem državna zbornica. Po tem je hodil od sobe do sobe, kjer so mu nakopičili papirjev, tu je imel kratek govor ali izpraševal priče, kakor je že bilo. To je trajalo do štirih popoldne. Nadalje se je pečal s tožbami, katere so prišle. Med delom je narekoval zasebna pisma s čudovito hladnokrvnostjo in natančnostjo. Ob šestih se je odpeljal domov ves zdelan in izmučen.

Hoppe Scott je pa vse leto med svojim delovanjem zvesto molil, kar naj bo vzgled vsem, ki pravijo, da zaradi obilnega dela ne morejo moliti. On je vstajal ob petih zjutraj, potem je pokleknil pred križ in opravil jutranjo molitev. Ta križ je nosil tudi seboj, kamorkoli je šel.

Kadar je imel največ dela, je lahko skazal čast tudi Bogu. Če je šel po stopnicah v parlamentu, je ravno zmolil angeljevo češčenje. Prav posebno je častil presveto Rešnje Telo. Kako spoštljivo je

klečal pred tabernakeljem v premišljevanju, ker je imel živo vero v resnično pričujočnost Jezusa v najsvetejšem Zakramentu. Preblaženo Devico je najbolj častil in sv. Jožefa in sv. Mihaela. Njegove najljubše knjige so mu bile molitvene knjige. V kočiji, v kateri se je vozil, se je zabaval z rožnim vencem.

Njegova molitev je bila: "Naj se zgodi najpravičnejša in največja in najsvetejša volja božja. Naj bo češčenje Njegovo sveto Ime!" S temi besedami na ustnicah in s poljubom na križ, ki mu je bil celo življenje zvest tovariš, je tudi zatisnil za večno svoje trudne oči.

Prav je govoril kardinal Newmann pri njegovem pogrebu: "Blagor tebi, ki si bil svetovalc in vodnik, obstoj, luč in veselje, dobrotnik premnogim, in vendar si vse prepustil, kakor otrok božji milosti, zaslugam in moči tvojega Odrešnika!"

Tukaj je vzgled moža, ki ni bil duhovnik, redovnik ali nuna, ne oseba, ki ima dovolj časa, ampak zaposlen državnik, pa mu je bila molitev lahka. Ali je bilo to v njegovi naravi, ali v njegovem mehkem značaju, ali v razpoloženju, kar je njemu lajšalo molitev? Ne! Skrivnost najdemo rešeno v njegovem dnevniku iz 15. julija 1837. "Dobro ime je boljše, kakor dragoceno mazilo. Dan smrti je boljši, kakor dan rojstva, danes nastopam šestindvajseti dan mojega rojstva. Ko zopet pride obletnica tega dneva, če je božja volja, da tako dolgo živim, naj bom veliko bolj napreden v vseh rečeh, katere pomagajo, da je dan smrti boljši od rojstnega dneva. Posebno pa naj napredujem:

1. V pravi zavesti storjenih grehov, sedanje grešnosti in slabosti.
2. V ponižnosti in odkritosti pred Bogom in pred ljudmi.
3. V samozatajevanju v družbi, v kateri me povzdigujejo.
4. V navadi, da premišlujem verske stvari in kesanju.
5. V znanju božje besede in cerkvenih nauk in dolžnosti.
6. V pridnosti, točnosti, stanovitnosti v natančnem spoznavanju samega sebe in pri učenju.

7. V gorečnosti ljubezni do bližnega in dobrotnikov in vstrajnosti v pravi veri. Ker vem, da je ves napredek, katerega sem storil do sedaj, božje delo, naj se ne zanašam na nikako drugo pomoč v prihodnjosti kakor v Njegovo."

Človek, kateri se trdno drži svoje navade, se ne bo dal motiti v življenjskem hrupu, za njega molitev ne bo težka. V tem obstoji prava značajnost, možka res-

nost. To je uvod k molitvi, stopnice v svetišče, vrata nebeška.

Vzeti si moramo čas za spoznavanje samega sebe in spoznavanje Boga. S tem znanjem bo molitev sama privrela na naša ustna. S znanjem pride ljubezen in ljubezni ne zmanjka besed. Brez tega znanja pa lahko poslušamo besede: "Kako bom ljubil Boga? Ne poznam ga!" Potem ne bo molitev lahka in prijetna dolžnost.

Preganjanje cerkve v Mexiki.

O preganjanju cerkve v Mexiki poroča papeški list "Osservatore Romano":

Nekaj let sem divja v Mexiki preganjanje. Neštete so ostudne profanacije cerkev, nešteti pregnani duhovni, katere so prisilili, izseliti se v Vera Cruz ali v Zdr. države, medtem ko rabijo božje hiše za javne veselice, vojašnice ali hleve. V svoji okrožnici izjavlja guverner v Nueva Leon da "se se to godi iz ozirov javne blaginje", s tem da dolži mexiške duhovnike kot povzročitelje javnih nemirov in da je "mexiška" duhovščina postala strašna nevarnost za moralo republike". Ta izjava je polna sovražnosti in vsebuje obdolžitve, katerih ni mogoče ponoviti. Vse je spravl skupaj, kar je najbolj vražji in najlažnjivejši antiklerikalizem v stanu zbrati. Ne da bi se spominjali grozodejstev, katera so izvršile maja meseca lanskega leta tolpe generala Ville v Saltillu nad jezuiti in drugimi redovnimi duhovniki (nekateri so obsodili na smrt na vešalih), ne da bi se spominjali znanih izgredov proti krščanskim šolskim bratom v Zacatecasu, opozarjamo le na sledeče: 18. avgusta 1914 je stopil general Carranza na mexiško ozemlje kot triumfator in takoj so se pokazali tudi "reformatorični" nameni. Vlada je zaplenila cerkveno premoženje, izročila cerkve enemu ali dvema "narodnima" duhovnoma v upravo ter upeljala pouk lajkov, to je nekonzfesional-

no šolo. Okoli 70 najlepših cerkev v mestu so zasedli, pregnali duhovne in lajke, ne da bi jim dovolili, da smejo kaj s seboj vzeti. Njih krivda je obstojala v tem, da so bili vneti katoličani. Pod zagrožitvijo, da bodo cerkve oplenjene in duhovni pobešeni je bil generalni vikar prisiljen, izročiti vladu v nadškofiji nekemu dr. Paredosu.

V Puebli so spremenili katoliško vseušilišče, nadškofijsko palačo in razne zavode v vojašnice. V Durangu so oplenili in onečastili cerkve, prisilili starega bolnega nadškofa, da je moral peš nastopiti večdnevno potovanje, nakar so ga vrgli v vlažno ječo. V Guadalajari so zasedli "konstitucionalisti" katedralo in jo profanirali, razrušili preddvor, proglasili palačo nadškofa za glavni stan ter spremenili semenišče in cerkev sv. Monike v državni kolegij. Jezuitski kolegij sv. Jožefa in onega sester sreca Jezusovega so spremili v vojašnice, salezijansko šolo Sv. Duha v državno umetniško šolo, 135 duhovnov, škofa in kanonike vrgli v ječo; oproščeni so bili šele 28. julija proti položitvi 200,000 pesov odkupnine. Reveže v Hospizes Cabanas so enostavno vrgli na cesto in proglasili zavetišče za vojašnico. V Tepici so Carranzovi pristaši vrgli škofa Msgr. Seguro v ječo in ga naposled prepeljali na nezdravi otok Maria, kjer drže kaznjence. V San Luis Potosi so po za-

vzetju mesta zasedli semenišče in kolegije, spravili 35 duhovnov v tovornem vozu do meje in jih tu zapodili med zasramovanjem Carranzistov.

Več kot vse nadaljno opisovanje pove sledeči v Toluci objavljeni

Toluški odlok.

Pogoji, pod katerimi je dovoljeno katoliškim duhovnom bivanje v Mexiki:

1. Pridiganje je prepovedano, ker se s tem ščuva ljudstvo k fanatizmu.

2. Post in pokora sta prepovedana.

3. Vsakotere ustanove, na primer za krste in poroke, kakor tudi vsaka druga miloščina duhovščini ali katoliški cerkvi je prepovedana.

4. Maše za umrle so absolutno prepovedane.

5. Ob nedeljah je dovoljeno samo dve maši brati, ni pa dovoljeno zvoniti.

6. Spoved je najstrožje prepovedana, tako v, kakor tudi izven cerkve, in bo vsak duhovnik, ki kljub temu spoveduje, ne morda izgnan iz dežele, temveč obglavljen. Cerkev smejo biti samo ob nedeljah odprte.

7. V Toluci sme brati v nedeljo samo oni duhovnik mašo, katerega izbere vlada; ta duhoven pa ne sme stanovati poleg cerkve, temveč v privatni hiši.

8. Duhovnik se mora oblačiti kakor vsak drug državljani ter ne sme nositi rimskega ovratnika ali kaj drugega, po čemur bi ga bilo lahko spoznati za duhovna.

9. Ta duhoven mora biti najstarejši v mestu, četudi bi se bil vsled visoke starosti odpovedal. Mašo služiti sme samo v določeni cerkvi in samo ob nedeljah ter z dovoljenjem vlade.

10. Vsem je prepovedano, pozdravljati koga, ki je bil duhoven, istotako tudi poljubljati prstan edinega duhovna, katerega je dovoljeno bivanje v mestu, kakor je dosedaj navada v Mexiki.

11. Izvzemši ene same maše ob nedeljah so vse ceremonije, kakor krščenjevanje, pokop, itd., prepovedane. Duhoven, katerega pusti vlada, mora pismeno obljubiti po-

korščino napram civilnim oblastim za vse cerkvene zadeve.

* *

Živijo! Take postave so bile izdane ne za cesarja Nerona pred dvema tisoč leti, ne v temnem srednjem veku, temveč v stoletju prosvete in omike, ko je zmagovalo brezverstvo po celem svetu.

In to odobravajo naši "ta rdeči"! Kaj ne, da zavirate svojim sodrugom v Mexiki, da so dosegli že svoj vzvišeni ideal — revolucijo, brutalno "svobodo" in "človekoljublje", po kakoršnem sanjate vi. G. Kondu se kar sline cede, da tudi on ni tako srečen, da bi mogel pleniti in ropati katoliške cerkve, preganjati in moriti te "proklete farje". G. Konda veste kaj, pojdite v Mexiko. Tam imate hvaležno polje! Tu vas nočejo!

Toda šalo na stran! Stvar je prežalostna.

Strašne so te stvari, ki se gode v Mexiki! Kedo pa so oni, ki tako preganjajo kat. cerkev, duhovnike? Ali so to židje? Ne! So to divji Turki ali pogani? Ne! Katoličani sami so! Te grozote počenjajo možje, ki so bili krščeni katoliško, morda v mladih letih tudi vzgojeni v katoliških šolah.

Toda Mexikanska duhovščina se ni zanimala za katol. organizacije, se ni zmenila za to, da bi prevladovalo katol. prepričanje v javnosti, omejevala se je na pietizem, na razne pobožnosti, živela komодно, ne zme ne se za to, kam gre narod.

Enako so se katoliški lajiki zadovoljili s tem, da so le sami spolnjevali svoje verske dolžnosti, zidali samostane, bolnišnice in sirotišnice. Niso se pa zmenili za politiko, ako so se zmenili za njo, jim je bila le sredstvo v dosego svojih sebičnih namenov. — Sedaj pa imajo!

Bog daj, da bi jih to zmordilo! Zato pa duhovščina in katoliški lajiki, le pridno eincajmo, le pridno paktirajmo s svojimi nasprotniki, le pridno drug drugega sumničimo, le pridno držimo roke križem, saj nasprotnik pridno dela.

Sed Judas non dormit!

V boju zoper samega sebe.

P. Benigen Snoj, O. F. M.

(Dalje.)

Treba je kajpada priznati, da sv. Frančišek Saleški obrača vse te opomine in nauke na take osebe, ki so kolikortoliko že nepredovale v popolnosti in da so napake, zaradi katerih jih tako živo prosi, da ne izgube poguma, navadno le mali grehi ali celo samo nepopolnosti. Vendar pa ne izločuje od tega sladkega osrčevanja onih duš, ki so obložene s smrtnimi grehi; marveč tudi vsem tem kakor globoko že so zabredle, kliče opirajoč se na iste razloge takole: "Gojite v svojih dušah srčno zaupanje na Boga, in kolikor bolj vas obdajajo napake in reve, toliko bolj vnamajte svoje sree s pogumnim zaupanjem.

"Pogum!" — tako govorimo svojemu srečanju, "pogum moje sree!" Moj prijatelj, v imenu božjem, bodi pogumen! Pojdiva naprej, paziva bolje in pribeživa k najnemu pomočniku, k Bogu".

Ko bi tudi smrtno grešili, seveda, da se le nismo hoteli nalašč vdati grešnemu spanju, še ne dokazuje to, da smo bili brez vsakega napredka v pobožnosti; kajti če tudi izgubimo s smrtnim grehom to čednost, jo vendar zopet pridobimo kakor hitro obudimo resnično in popolno kesanje, s katerim se vzdignemo vnovič iz nesrečnega padea.

Nikakor torej ne smete izgubiti srčnosti, temuč ponižno priznajte in spoznajte svojo slabost, ter prosite Boga odpuščanja in pomoči. Premislimo dobro prve besede zgornjega reka. Smrtni grehi, dokler ne preidejo po slabi navadi v pravo grešno spanje, ne zapuste ne le nobenega sledu, ko so bili odpuščeni, pa tudi ne ovirajo duše, da se povspne takoj na isto stopinjo pobožnosti, katero je dosegla poprej. Kajpada človek prestane, da celo nazaduje v takem stanu, toda odveza ali popolno kesanje odstrani škodljivi učinek te izgube ter zopet popravi nastalo praznino.

Kaj pa — vpraša kdo — ako je človek o-

stal dalj časa v tem nesrečnem stanju ter je dolgo živel v smrtnem grehu? Tedaj je naravno tudi izguba daljša, vendar ni ta izguba nenadomestljiva. Z odpuščanjem ožive zopet prej pridobljene zasluge kakor pove sv. pismo: "Zavoljo svoje pravičnosti, katero je delal, bo živel." Treba bo morda večjega truda, da se popravijo škodljive posledice slabih navad, katerih se je navzel v tem usodepolnem času, toda ako se kristijan obrača k Bogu s takim zaupanjem, kakoršno zahtevajo njegove dušne potrebe, ki mu jih je prizadejalo grešno spanje, je lahko Gospodu, da reveža naglo obogati. Zato tudi pravi naš svetnik: "V nobenem slučaju se ne smemo vdati nezaupnosti, če je tudi velika naša reva, saj je vsmiljenje božje še neskončno večje proti njim, ki imajo voljo ga ljubiti in vanj popolnoma zaupati.

V drugem delu te razprave kaže naš tolažilni učenic, kako moremo celo zaradi naših grehov imeti poseben razlog, da pomnožimo svoje zaupanje na božje vsmiljenje. Tam bomo še bolj spoznali in razumeli te tukaj omenjene nauke. Za sedaj pa zadostujejo navedeni reki in premišljevanja, da z ene strani zabranimo vhod vsaki obupnosti, z druge strani pa da dokažemo, kako se mora naša boječnost ublaževati in brzdati z neusahljivim zaupanjem v Boga.

Kako pa naj ta različna, da nasprotna čustva, namreč: strah in zaupanje mej seboj združimo, o tem govori pogosto naš svetnik. "Vedno se moramo vojskovati zdaj proti strahu, zdaj proti upanju pa tako, da vselej prevlada upanje zaradi vse-mogočnosti Njega, ki nam deli pomoč."

Delajte pokoro! nam kliče sv. Janez Krstnik, — to je, ponižajte gore napuha in napolnite doline mlačnosti in malosrčnosti; kajti zveličanje božje se je približalo. Da, one doline, ki se po besedi velikega svetnika morajo napolniti niso nobene dru-

ge nego boječnost, kajti ona nas privede v malosrčnost, ako se ji vdamo erezno. Ako zapazimo velike napake v svojem življenju, povzročijo v nas nek strah, neko strmenje in boječnost, ki nam potere srce; in to so doline katere moramo napolniti z upanjem, da pripravimo pot Gospodu.

Velik svetnik je rekel neki sv. spokornici, ki je bila poprej velika grešnica te-le besede: "Boj se, pa tudi zaupaj!" Boj se, da ne postaneš ošabna in prevzetna; pa tudi zaupaj, da se ne vdaš malosrčnosti

in obupnosti. Vedno namreč mora biti v našem sreju strah združen z upanjem; kajti ako ne spremlja strahu upanje, ni več strah, ampak obup; upanje brez strahu je pa predrznost. Vsaka dolina naj se napolni: ne gojimo v svojem sreju samo strahu, one doline boječnosti, ki so nastale iz spoznanja naših napak in grehov.

Srčnost torej, ker še živimo in imamo še čas, da se povrnemo k Bogu. Imamo še Marijo, da nam izprosi milost izpreobrnjenja: kedo naj torej še obupa?

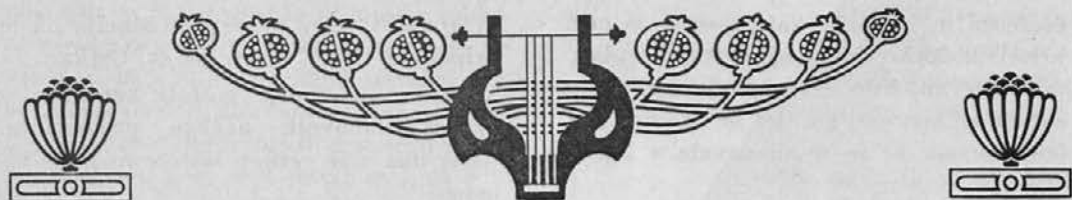
Sv. Filip, mučenec.

Sv. Filip je bil rojen v Mehiki. Njegov oče Alfonz de las Casas in mati Marija Martinez sta bila plemenite in slovečešpanske rodbine. Bila sta bogata in pobožna ter sta si zelo prizadevala, da bi dobro izgojila svojega sina Filipa, zlasti, ker je bil zelo živ in svojeglaven. Ako je le mogel, je ušel iz hiše k tovarišem, da se je z njimi igral in šalil in tudi prepiral. Dobro mater je skrbelo, kaj bo iz njega. Učila ga je, opominjala, svarila in tudi kaznovala, da bi ga na pravo pot spravila. Čim starejši je bil, tem bolj je bil poreden. Toda kako se mati začudi, ko nekega dne stopi k nji in ji pove, da bo stopil v frančiškanski red. Pobožna mati mu ni vrjela, ker ga je poznala, da ne zna vbogati, kakor se mora v redu. Smejala se mu je. "Vi se smejete, pa bodele videli, da bom kmalu oblekel obleko sv. Frančiška."

In res, stopil je v frančiškanski red. Toda le malo dni je bil redovnik. Sleče redovno obleko in se vrne domov, kjer živi kakor poprej po svoji glavi. Skrbni stariši ga pošljejo v dobri družbi na Filipinske otoke, da bi bil daleč od svojih tovarišev in se izučil za dobrega trgovca. Ko se je pripeljal na ladji v glavno mesto Filipinskih otokov, Maniljo, je zašel v slabo tovarišijo, s katero je zapravil ves denar. Kakor zgubljen sin je zdaj spoznal svoj žalosten stan. Kesal se je svojega slabega življenja, Boga je odpuščanja prosil ter trdno sklenil se poboljšati. Zopet prosi v frančiškanskem samostanu za sprejem ter ob-

ljubi, da bo zdaj zvest ostal. In res, kar je obljubil je tudi držal. V samostanu je tako živel po vodilu in samostankih predpisih, da je bil lep vzgled vsem v samostanu in posvetnim. Prejel je na Japonskem mašnikovo posvečenje. Kot mašnik je na Japonskem veliko storil za spreobrnjenje nevernih Japoncev. Lahko si misliš, kako je bila vesela njegova mati, ko je zvedela, da se je njen sin poboljšal, da bo mašnik in da je priden oznanjevalec svetega evangelija. Kar nastane strašno preganjanje kristijanov na Japonskem. Prijeli so 6 frančiškanov, 17 tretjerednikov in 3 jezuite. Med Frančiškani je bil tudi Filip. 3 januarja leta 1597. so vse obsodili v smrt na križu in vznamenje sramote so vsakemu odrezali pol levega ušesa. Iz ječe so jih peljali v mesto Nangasaki, kjer so jih 5. februarja na križe privezali in jih z dvema sulicama prebodli. Papež Pij IX. jih je 8. junija leta 1862. med svetnike prištel.

Živ in razposajen mladenič je postal frančiškan in mučenec za sveto vero! Ako si tudi ti tak, ako si morebiti še bolj globoko padel, ne obupaj! Po zgledu izgubljenega sina in sv. Filipa, spoznaj svoje grehe, obžaluj jih, prosi Boga odpuščanja in trdno skleni se poboljšati. Trdne volje treba in odločnosti, pa bo tudi pri tebi šlo. Ogibaj se slabih tovarišev; prebiraj dobre knjige in časopise ter prejemaj pogosto svete zakramente in kmalu boš videl lep napredek. Imel boš mirno vest, notranje veselje, katerega ti svet ne more dati.

Sveta Cerkev ima Mater -- Marijo.

F. V.

Neka mati je učila svojega otroka znamenje sv. križa. Ko se ji to po dolgem trudu in potrpežljivosti posreči in je otrok brez napak že izgovoril: "V imenu Očeta, Sina in sv. Duha." Naenkrat pa upre svoje nedolžne oči k materi in jo vpraša: "Mama, ali ni tukaj nobene matere?"

S tem je nedolžno dete sicer nevede govorilo v imenu celega človeštva. Kajti prva ljubezen na tej zemlji je bila posvečena materi . . . Njej je veljal otrokov prvi nasmehljaj. Prvi pogled je bil pogled na mater. Po njej steza dete svoje nedolžne ročice in njena roka ga vodi k prvemu koraku v življenju. Materi velja prva beseda otroških ust in ji kliče, "mama". Mati je zvezda naše mladine in solnce družinske sreče. Če otrok po svoji neukretnosti pade na česti, ali si raztrga oblačilce, ali ima še kako drugo nadlogo, pribeži k materi in se ji zaupno potoži. Njej zaupa vse svoje telesne boleti in vse težave svoje duše.

Iz dečka postane mož. V vsaki sili zopet kliče na pomoč — mater. Ona naj pri očetu za njega prosi in njej potoži vse svoje bolečine. Materi velja prvi in zadnji pozdrav iz tujine čez hrib in plan, čez široko morje romajo njegove misli vsaki dan vsako uro — k mami. Še ob večeru življenja ko je že davno v zemlji strohnelo ljubeče materino sree, ki ga je edino zvesto ljubilo, stoji pri njem njena slika, kakor angelj varuh in ga v zadnjih trenutkih, na pragu smrti tolaži.

Ker že mi na vsak način potrebujemo mater za navadno zemeljsko življenje zato nam ni manj potrebna za srečno življenje in za srečno preselitev v večnost. Kajti na tem potovanju ostanemo vedno še otroci, slabotni in brez pomoči proti neštevilnim nevarnostmi.

Ko živimo v polni možki dobi in zdravju, naše sree zahteva mater, potrebuje materino sree in kakor nedolžno dete zopet vprašujemo ko delamo znamenje sv. križa: "Kje pa je mati?"

"Mislite si," je rekel nekoč sloveči misionar svojemu prijatelju, "star sem že čez 60 let a vedno potrebujem mater, brez nje bi ne mogel živeti."

Naše odrešenje bi ne moglo biti popolno, ako bi nam Bog ne dal matere. V tem je zapopadena cela sreča, da imamo mater. Ni pa vsem ljudem na svetu ta sreča dana.

Slovitega govornika P. Roha vpraša nekoč v Hamburgu neki protestantovski pridigar: "Kako je to da so katoličani veseljši, skoraj lahkomišljeni, kakor pa mi protestanti?"

Pater Roh mu pojasni: "V hiši, kjer še živi mati, so otroci veseli in srečni; ako pa mati umre, je pa vse pusto in prazno. Tako je tudi pri vas. Vi nimate nobene matere več, bivate takorekoč v hiši, kjer je umrla mati odkar so vaši reformatorji odpravili Marijino češčenje. Mi katoliki imamo pa še vedno svojo mater Marijo, zato smo srečni.

Da, Nebo naj bode zahvaljeno za milost! Mi imamo še svojo Mater, najboljšo, najmilejšo, najskrbnejšo, vzor vseh mater — Marijo!

Marija je pa v resnici naša Mati, sam božji Sin jo je dal na križu za našo mater svojemu aposteljnu Janezu z besedami: "Glej tvoja mati." Te besede veljajo za celi človeški rod, katerega je sv. Janez zastopal na gori Kalvariji. In ker je Marija naša mati, zato jo ljubimo, častimo in kličemo na pomoč.

V katakombah Domitille in sv. Neže v Rimu najdemo njene podobe, kot dokaz

češčenja in ljubezni, katero so ji že prvi kristjani skazovali in z njimi tudi v nadaljnjih stoletjih. Kdo naj prešteje cerkve, ki so bile zidane njej na čast in kdo naj prešteje pesmi, ki so se prepevale v Njeno slavo?

Ko je plemeniti protestant Hengstenberg čital nekatere Marijine pesmi iz prvih stoletij, ki so bile zložene na čast "Velike Gospe", zakliče: "Te stare pesmi so dokaz, da nam rdečica sramote sili v oči, ker te nam pričajo veselje in otroško zaupanje, s katero je katoliška cerkev v soglasju z svetim evangelijem že od nekdanj častila Marijo.

Celo Martin Luter piše ob začetku svojega odpada: "Da je postala božja Mati, je v tem tako veliko dobrote, da ni mogoče razumeti. Je tako velika stvar, da ni mogoče izreči. In če jo imenujemo Mater božjo, ne more nihče kaj večjega povedati, tudi če bi imel toliko jezikov, kot listja in trave, zvezd na nebu in peska v morju."

Pozneje je seveda Luter svoje mišljenje spremenil, Materi božji je dal slovo in odtrgal narode in dežele od njenega srca.

Alban Stolz je nekoč v svojih spisih svetoval protestantom, naj časte zopet Mater božjo in jo pozdravljajo pobožno: "Ave Marija". Ni bilo malo število teh,

ki so sledili temu nasvetu in Marija jih je pripeljala nazaj v naročje sv. Cerkve.

"Zakaj pa želite postati katoličan?" vpraša duhovnik nekega protestanta. "Ker ima vaša cerkev Mater, mi jo pa nimamo!"

— Domotožje po Materi!

Da! Mi imamo Mater! V naši hiši ni umrla! Ona živi v krogu svojih otrok ljubeča in ljubljena. Ljubezen vseh mater celega sveta ni tako velika, kakor je ljubezen Marije do vsakega poedinega njenega otroka, pravi sv. Bernard. Nobena mati ne čuva s toliko skrbjo ob zibelki svojega deteta, kakor Marija na naši zemeljski poti, noben svetilnik ob morskem obrežju ne sveti tako zanesljivo, kakor Marija sveti na potu v varni pristan našega življenja.

Ko se bodo valovi našega življenja pomirili, ko pridemo na obrežje našega življenja, ko zatemni solnce in bode našega zemeljskega potovanja konec in bo nastopila smrtna noč, smrten strah, tedaj se zatečemo zopet k Nji, naši Materi. In v ujenem naročju, na njenem materinem srcu hočemo umreti.

Ona nas bode privedla čez vrata smrti in temo groba v lepšo in boljše deželo — v srečno večnost.

Iz Slovenskih naselbin.

Ely, Minn. Minuli so velikonočni prazniki, minuli so, a ostali bodo marsikateremu rojaku v trajen spomin.

Na velikonočno nedeljo zjutraj nam je naznanjalo milodoneče potrkavanje zvonov vstajenje Gospodovo.

Dasi prostorna cerkev, je bila polna vernikov, ki so prišli, da počaste Kristusa od smrti vstalega. Skoraj je primanjkovalo prostora. Velika tihota je vladala po cerkvi, ko je stopil pred altar naš Rt. Rev. Monsignor F. J. Buh, sivolasi starček, na kar nam je skoraj z mladeniškim glasom zapel: "Kristus je od mrtvih vstal! Aleluja!"

Marsikateremu rojaku se je zasolzilo oko ob spominu na svoj mili slovenski dom. Blažen spomin, a tudi grozen spomin danes na ljubo slovensko domovino, kjer ne obhajajo velikonočnih praznov letos tako, kakor smo jih nekdanj.

Kar še ne do letos, smo imeli slovesen cerkveni "ofer". Tu si videl rojake, na katere smemo biti ponosni, ki se niso sramovali poljubiti svetinje sv. Križa. Skoraj vsi verniki so prihiteli s svojimi darovi, ter pokazali, da so pravi farani župnije Sv. Antona. Do solz ginjen je bil naš ljubljenski sivolasi monsignor, ko je videl toliko vernikov v cerkvi. Kolekta je bila nad vse

povoljna in še dosedaj se ni nikdar toliko za cerkev o veliki noči darovalo. Da se je vse tako in v najlepšem redu izvršilo, gre prva zahvala dičnemu cerkvenemu odboru.

Vsem darovalec naj Bog stotero povrne! Vas mil. gospod monsignore, pa naj Bog ohrani še mnoga leta, da bi nam še zapeli: "Veselo Alelujo"!

Ludvik Perušek.

— o —
Springfield, Ill. Imajo ta teden od 30. aprila do 7. maja sv. misijon, katerega vodi naš urednik Rev. Kaz. Zakrajšek, O.F.M.

Rev. P. Kazimir Zakrajšek, O. F. M.

Duhovniške spremembe.

Zamenjala sta župniji Rev. Math Bilban, dosedaj župnik v Eveleth, Minn. in Rev. Al. I. Kastigar, dosedaj župnik v Gilbert, Minn. Rev. John Perše je novi slovenski župnik v Kansas City, Kans. Vsem čč. gg. želimo obilno blagoslova božjega na novih službah!

* * *

Mil. g. škof Jakob Trobec nam je pisal tik pred velikonočnimi prazniki sledeče

pismo: "Moja naročnina poteče enkrat ta mesec. Ker se „Ave Maria" tako dobro poteguje za sveto vero, in toliko dobrega stori za naše rojake v Ameriki, Vam pošljem 5 dol. namesto enega.

Voščim Vam velik vspeh in veselo Alelujo!

Vaš vdani

† Jakob Trobec.

* * *

Želeli bi kakih 300 takih poštovanih naročnikov, pa takoj začnemo izdajati list dvakrat na mesec. Pa tudi brez tega bi se dalo to narediti, če bi se vsak naročnik prizadeval pridobiti nam vsaj enega novega naročnika. Rojak! Gotovo imaš prijatelja, ki čuti in misli kakor Ti, pridobi ga za naš list in naj si ga naroči. Povej mu, koliko dobrega s tem stori za prosveto svojih rojakov. Opozorimo s tem, da vsakemu naročniku, kateri nam pridobi enega novega naročnika, pošljemo eno knjižico Spilmanovih povesti. Naj nam samo sporoči, da želi knjižico, ali pa zahteva naš cenik, v katerem si lahko sam izbere knjižico, katero želi. Ako ni te pripombe, se upravnništvo ne more ozirati za dopošiljatev te nagrade. Toliko v pojasnilo tudi onim, ki so nam poslali naročnino za nove naročnike in niso pristavili, da žele dobiti nagrado, katero jim bomo drage volje poslali. Kateri se čutijo prizadete, naj nam takoj sporoče, da jim knjižice dopošljemo.

Nadalje prosimo vse one naročnike, kateri še dolgujejo staro naročnino in smo jim v zaupanju na njihovo poštenost in katoliško prepričanje pošiljali list, dasi jim je naročnina potekla, da store sedaj svojo dolžnost, ker vsak delavec je svojega plačila vreden. Nismo Vam pošiljali opominov, ker smo bili in smo vedno prepričanja, da vsak katoličan stori svojo dolžnost tudi do svojega časopisja. Vedeli smo, da je zadnje leto bilo slabo delavsko leto, in zato je bilo mnogim otežkočeno poslati sicer malenkostno naročnino.

Kateremu je sedaj mogoče, naj poravna svojo naročnino za list Ave Maria, ker drugače bi morali, sicer zelo neradi kateremu koli list ustaviti.

List, kakoršen je naš, ima veliko stroškov, osobito zaradi slik in finega papirja,

zato ne more napredovati, če ga vsi dobro misleči katoličani ne podpirate vsaj z redno naročnino. Zato se obračamo z vljudno prošnjo do vseh, ki še niso ponovili naročnino, da isto čim prej obnovijo.

One cenjene naročnike pa, kateri nikakor niso sedaj zmožni poravnati naročnino, pa vljudno prosimo, da nam sporoče, če ostanejo še nadalje zvesti svojemu listu, ali se jim naj list vstavi. Drage volje še počakamo za nekaj časa, da poravnajo v doglednem času svojo naročnino. Zelo bi nam bilo žal, če bi morali kateremu list vstaviti ali odpovedati.

Uredništvo in upravištvo
"Ave Maria".

V So. Bethlehemu, Pa. so imeli prvokrat v novi cerkvi 40urno pobožnost. Cerkvene govore je imel Rev. M. Golob, slovenski župnik v Bridgeport, Conn.

Vsak narodno zaveden Slovenec bi moral podpirati slovenske župnijske šole, kjerkoli so. Take šole bodo ohranile med nami slovenski duh in naš mili slovenski jezik vsaj nekoliko let za nami. — V Clevelandu O. imajo tako krasno slovensko šolo, ki je že večkrat pokazala, kako uspešno deluje med ondotno slovensko mladino. Rev. J. Ponikvar pri tako obilnem delu, kakor ga ima v svoji župniji, posvečuje tudi velik del svoje pozornosti slovenski šoli. In vspehe je dosegel tolike, da se mu mora častitati. In vendar so prav v Clevelandu možje, ki se trkajo na svoja "narodna" (vsaj kakor sami trdijo) prsa in se po svojem listu pridušajo, kako so narodni, kako ljubijo svoj narod. Ako jim je res narodnost nad vse, zanimivo bi bilo zvedeti, ako so že kaj dali za ohranjenje slovenske narodnosti potom slovenske šole? Ne samo, da niso še nič žrtvovali za tako eminenten naroden namen, temveč so pri vsaki priliki nastopili proti šoli in še nastopajo. Rojaki, bodite ponosni na svojo slovensko šolo! Ko se gre

za njo, naj se Vam ne zdi škoda dolarčeka! Za se ga daste! Daste ga za nekaj, kar Vam mora biti tako drago in milo — za svojo milodonečo materinščino!

New York, N. Y. — Dekliški izobraževalni klub "Slovenka" bo priredil koncert s plesom dne 7. maja 1916 v dvorani sv. Družine na 21 Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.

Nastopile bodo tamburašice v uniformi ter proizvajale več krasnih komadov na tambure. Vrlo pevsko društvo "Domovina" sodeluje iz prijaznosti ter bo nastopilo v moškem in ženskem zboru. Nekaj povsem novega za cenjene poslušalce bo proizvajanje lepe slovenske koračnice "Mladi vojaki" z spremljevanjem glasovirja; dalje solospjev z spremljevanjem tamburaškega zbora, kvartet na tambure z spremljevanjem klavirja, "tableaux" z slovenskimi trobojnicami, venci in krogi ter še par družih zanimivosti, pa saj bode videli sami.

Čisti dobiček je namenjen za nabavo cerkvene platnenine za našo novo slovensko cerkev. Vso stvar bo preskrbel in uredil šivalni odsek dekl. izob. kl. "Slovenka".

Začetek veselice in plesa ob štirih popoldne, koncert ob sedmih zvečer.

Vse cenjene rojakinje in rojake prav prijazno vabimo, da se te prireditve udeležijo v prav obilnem številu.

Odbor.

Tretjo nedeljo majnika bo ob 4. popoldne po večernicah v cerkvi sv. Nikolaja 2. cesta v New Yorku vstanovni shod novega materinega društva za Greater New York. Matere, katere ste se vpisale pri sv. misijonu v Brooklynu, pridite na ta shod. Istotako povabim vse slovenske matere v New Yorku, ki še niste vpisane, da pridite gotovo, kajti to društvo je silno koristno in važno za vas.

P. Benigen.

Fr. E. Crane, sodnik najvišjega državnega sodišča je imel govor pri neki priliki te dni v New Yorku in med drugim rekel: "Naše ječe in naše poboljševalnice so prenapolnjene. Iz svoje skušnje, katero sem si dobil v dolgih letih kot sodnik, pa trdim, da je edino pomanjkanje vere uzrok temu žalostnemu dejstvu, ki se ne da zatajiti. Edina vera je toliko močna, da more človeka ohraniti na pravi poti postopenega življenja, vse druge naše naprave so nič. Kogar ne drži od hudobije njegova vest, njegovo sree, ga ne bodo držali vsi sodniki in vsi poliemanj. Še večje kazni vidimo, da ne ostrašijo drugih, da bi ne storili enake hudobije. Imamo smrtno kazen za umor in vendar, kako se tudi umori množič! Zlasti treba verske vzgoje doma v domači hiši. Le ako dobi človek iz mladega, v domači hiši versko trdno vzgojo, bo vstrajal vkljub vsem prilobnostim in skušnjavam, ki se mu bodo nastavljale na potu življenja. Naši domovi niso več to, kar so bili. Neka posebna, kaznjiva lahkomišljenost je zašla med naše stariše! Imamo očete, ki danes mislijo, da jim ni treba vere in jo vržejo proč. Ne pomislijo pa, da jo bodo morda jutri potrebovali, da jo bodo morda potrebovali njih otroci. Oče živi lahkomišljeno tja v en dan, mati enako, taka je seveda potem tudi njihov vzgoja otrok in tako otroci ostanejo brez trdne podlage za pošteno poznejše njih življenje. Dobili niso opore, ki bi jih v viharjih skušnjav podpirala na poti poštenosti, ki bi odločevala v priložnostih za dobro stran. In posledice: ječe se polnijo, hudobije se množe, poboljševalnice so prenapolnjene. Zato jaz pogosto želim, ko obsodim mladega človeka, da bi imel pred seboj tudi očeta in njega bolj kaznjeval, kakor pa siromaka, kateremu so samo lahkomišljeni stariši uzrok, da je padel. Zato dajte družinam več vere, ki naj jih učijo resnosti življenja, dajte več vere mladini, da jih bode vodila na poti skozi nevarna leta skušnjav in priložnosti. Kdor deluje toraj proti veri, je najhujši sovražnik človeške družbe!

Kako prav je govoril ta sodnik, ki ni kak katoliški duhovnik, ki tudi ni katolik, ki je baje prostozidar! In vi, Kondati, Kristani e tutti quanti? Seveda, kaj je državni sodnik v primeri z vami, največjim modrijani sveta!

V ZALOGI IMAMO SE SLEDEČE IGRE:

Zbirka ljudskih iger.

- Dosedaj je izšlo 20 zvezkov po 40
(Kratice "ž. ul." značite: ženske uloge, a "m. ul." pa moške uloge.)
- in 4. zvezek sta razprodana.
 - zvezek: Vedeževalka, kuzna (6 m. ul.). — Kmet — Herod, ali gorje mu, ki pride dijakom v roke, burka (5. m. ul.) — Župan sardamski, ali in tesar, veseloigra (10. m. ul.) — Jeza nad petolinom in kes, veseloigra (5. ž. ul.)
 - zvezek: Mlini pod zemljo, ali zadnje ure poganstva v Rimu, (10 m. ul.) — Sanje (11 m. ul.) — Sveta Neža (12 ž. ul.)
 - in 6. zvezek: Garcia Moreno, zaloigra (16 m. ul.) — Krémar pri zvitem rogu (5 m. ul.) — Kukavica, modra ptica, ali boj za doto, veseloigra (8 ž. ul.) — Sveta Cita, (9 ž. ul.) — Pri gospodi, zaloigra (5 ž. ul.) — Čevljar veseloigra (6 m. ul.) — Kmet in fotograf, komičen (6 m. in 1 ž. ul.)
 - in 8. zvezek: Sinovo maščevanje, ali spoštuj očeta (8 m. ul.) — Za letovišce, burka (12

Vsebina 5. zvezka.

	Stran
Eukratida	85
Mati tvoje delo je veličastno	89
Slovensko deklet	92
Povest proletarca	94
Na stopnicah svetišča	95
Preganjanje cerkve v Mexiki	97
V boju zoper samega sebe	99
Sv. Filip mučenec	100
Sveta Cerkev ima Mater-Marijo	101
Iz slovenskih naselbin	102

m. ul. in 2 otroka). — Občinski topček, veseloigra (13 m. ul.) — Dve materi (12 ž. ul.) — Nežka z Bleđa (9 ž. ul.) — Najdena hči (9 ž. ul.)

- zvezek: Na betlehemskih poljanah, božična igra (m. ul.) — Kazen ne izostane (m. ul.) — Očetova kletev (m. ul.) — Čašica kave, veseloigra (ž. ul.)
- zvezek: Fernando ali izpreobrnjenje roparja (m. ul.) — Rdeči nosovi, burka (m. ul.) — Zdaj gre sem, zdaj pa tje, burka (m. ul.) — Poštna skrivnost ali začarano pismo, burka (m. ul.) — Strahovi (ž. ul.)
- zvezek: Večna mladost in večna lepota (ž. ul.) — Repoštev, duh v krkonošnih gorah, ali vsega je enkrat konec, čarobna burka (m. ul.) — Prepirljiva soseda ali boljša je kratka sprava kot dolga pravda, burka (m. ul.)
- zvezek: Izgubljeni sin, svetopisemska zaloigra (m. ul.) — V ječi burka (m. ul.) — Ljudmila (ž. ul.) — Planšarica (ž. ul.)
- zvezek: Vestalka, zaloigra (ž. ul.) — Smrt Marije device (ž. ul.) — Marijin otrok (ž. ul.)

Denarje

v staro domovino.

Vam pošlje najsigurneje, najhitreje in najtočneje naša stara in zanesljiva domača tvrdka, in sicer po najnižji dnevni ceni.

Mi imamo najsigurnejšo in najboljšo zvezo. Denar izplača e. k. pošta potom e. k. poštne hranilnice na Dunaju ali Prva Hrvatske štedionice u Zagrebu brez odbitka.

Mi garantiramo vsako pošiljatev, da denar ne bo izgubljen. Ko smo prepričani, da ni bil izplačan, denar vrnemo.

Ne jamčimo pa cen, ki se nepričakovano višajo ali nižajo, zato bomo poslali prejeti denar po ceni onega dne, ko denar prejmemo — večsi manj ali več kron, kakor bodo razmere zahtevale, kolikor bo prav, da ne bo zgube na eno ne drugo stran.

Denar nam pošljite po bančnem "Draftu", ki ga dobite v vsaki banki skoro popolnoma zastonj, poštne ali ekspres Money Order-om, ali pa v priporočenem pismu kar gotov papirnat denar.

AMERIKANSKI SLOVENEK

bančni oddelék,

1006 N. Chicago St.,

Joliet, Ill.

Pozor rojaki in rojakinje!!!

Samo pri meni dobite patentovana in garantovana sledeča zdravila: Zdravilo proti izpadanju in za rast las. Če ga rabite samo šest tednov, pa vam zrastejo krasni in bujni lasje, ki vam ne bodo več izpadali in tudi ne siveli. Ravnotako zrastejo po rahljenju tega zdravila moškim mehki in tanjši brki in brade. Revmatizem, kostno bol ali trganje v rokah, nogah ali

kriznih vam ozdravim popolnoma v osmih dneh, pravtako tudi raz se rane, opekline, kraste, grinte, hule, turo, kurja očesa, bradavice, potenje nog, ozeblino, l. t. d. Kdor bi rebil moja zdravila brez uspeha, mu garantiram za \$5.00. Plašite takoj po cenik, koledar in knjižico! Vse troje vam pošljem zastonj. Kdor že samo prečita mojo knjižico, je to vredno sanj najmanj \$5.00.

Jakob Wahčič

1092 E. 64 Street, Cleveland, O.
Tel. Prizentan 2140 L.

SEIZ BROS.

Priporočam vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin kipov, podob, svetinjic itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov,

7 BARCLAY ST., NEW YORK.

Telefon, 5985 Barclay.

Slovinci, kje boste kupili svoje ure, svoje prstane, sve, zlatnino? Gotovo nikjer dragje ne, kot pri

J. BRÜLL & SÖHN,
35 Ave. A. New York

Velika zaloga različnih stenskih ur, budilnic, poročnih in družih prstanov, zlatnice, okraskov, itd.

Neprebava, zapeka, slaba prebava, otrpla jetra in njeni znaki kakor nečisti jezik, zguba slasti, splošna slabost, slabokrvnost in želodčne neprilike naredijo vas zelo bolne. Zakaj bi ne rabili

SEVERA'S Balsam of Life

(Severov Življenski Balzam) ob pravem času ter bi stem preprečili še bolj slabih posledic? Delovanje tega zdravila je hitro in uspešno. Je tudi tonika, ki uspešno krepča. Zagotovi vam redno delovanje črev ter odpravlja utrujenost, osvežuje in zmanjša napade. Mirujoči upliv tega zdravila ga stori velike vrednosti v slučajih ponavljajoče mrzlice. Okrepčuje slabotne ljudi ter se zato priporoča ženskam v času bolezni.
Cena 75 centov steklenica.

Bol v želodcu.

Mr. M. Sobkowiak, Coburg, Westville, Ind., nam je pisal: "Moja žena je imela bol v želodcu toda bolečina se prenehala potem ko je rabila Severov Življenski Balzam."

Kadar kupujete zdravila, zahtevajte vedno Severova in glejte, da jih dobite. Lekarniki vsepovsodi prodajajo Severove Pripravke. Ako slučajno lekarnar nima zdravila katerega zahtevate, naročite ga od nas.

W. F. SEVERA CO., Cedar Rapids, Iowa

Zobozdravnik**Dr. A. Weisberger**

ordinira vsaki dan izvzemši pondeljek in petek od 10. ure predpoldan do 8. ure zvečer na

50 ST. MARKS PL.,
New York, N. Y.

Ob nedeljah od 10-tih predp. do treh popoldan. Ob pondelkih in petekih ordinara v Uptown

41 W. 83. STREET,
Bet. Central Park & Columbus Ave.
od 10-tih zjutraj do 8-mih zvečer.

Slovencom se kot dober in pošten zobozdravnik najtopleje priporoča.